

Arrest

nr. 57 620 van 9 maart 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 11 januari 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 18 november 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 *ter* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt, ter kennis gegeven aan verzoeker op 13 december 2010.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 januari 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat G. MEBIS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 16 mei 2008 dient verzoeker, samen met zijn echtgenote, een eerste asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Op 30 januari 2009 beslist het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 21 februari 2009 dient verzoeker hiertegen beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort: de Raad). Op 21 april 2009, per arrest nr. 26 127, wordt deze weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, door de Raad bevestigd. Bij

beschikking nr. 4581 van 24 juni 2009 van de Raad van State wordt het cassatieberoep dat verzoeker hiertegen heeft ingesteld op 22 mei 2009, ontoelaatbaar bevonden.

Op 15 mei 2009 wordt aan verzoeker en zijn echtgenote een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker, (bijlage 13*quinquies*) afgeleverd.

Op 13 juli 2009 dienen verzoeker en zijn echtgenote een aanvraag tot machtiging van verblijf in, in toepassing van artikel 9*ter* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort: de vreemdelingenwet).

Op 12 oktober 2009 dient verzoeker, samen met zijn echtgenote, opnieuw een asielaanvraag in. Zij kregen inmiddels een zoon, A.J.

Op 16 december 2009 beslist het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 15 januari 2010 dient verzoeker hiertegen beroep in bij de Raad. Op 31 maart 2010, per arrest nr. 41 187, wordt deze weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, door de Raad bevestigd. Bij beschikking nr. 5703 van 26 mei 2010 van de Raad van State wordt het cassatieberoep dat verzoeker hiertegen heeft ingesteld op 4 mei 2010, ontoelaatbaar bevonden.

Op 25 mei 2010, wordt de voormelde aanvraag van verzoeker in toepassing van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet, door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, ontvankelijk verklaard. Deze beslissing wordt op 22 juni 2010 aan verzoeker ter kennis gegeven.

Op 18 november 2010 wordt de aanvraag van verzoeker in toepassing van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet d.d. 13 juli 2009, door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, ongegrond verklaard. Deze beslissing wordt op 13 december 2010 aan verzoeker ter kennis gegeven. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

*“in toepassing van artikel 9*ter* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, heb ik de eer u mee te delen dat dit verzoek ontvankelijk doch ongegrond is.*

Redenen:

- Voor Y.H. (...) verwijzen wij naar de voorgelegde medische attesten van 20/05/2009 en 22/04/2009 waarin staat dat betrokkene lijdt aan een aandoening waarvoor hij opvolging en medicatie nodig heeft. Verder verwijzen wij naar de correspondentie dd. 09/10/2008 met J.C. (...), Belgisch Consulaat in Teheran waaruit blijkt dat deze opvolging en medicatie voor de aandoening van betrokkene beschikbaar zijn in Iran.
- Voor R.S. (...) verwijzen wij naar het voorgelegde medische attest van 20/05/2009 waaruit blijkt dat betrokkene lijdt aan een aandoening waarvoor zij opvolging en medicatie nodig heeft. Verder verwijzen wij naar de correspondentie dd. 14/07/2008 van Mevr. A.A. (...), secretariaat Belgisch Consulaat te Teheran, blijkt dat de medicatie alsook de opvolging voor de aandoening van betrokkene beschikbaar zijn in Iran.

Wat de toegankelijkheid van de benodigde zorgen betreft blijkt uit informatie beschikbaar in het administratief dossier (IOM-landenfiche 30.11.2009) dat er een uitgebreid sociale zekerheidssysteem bestaat in het herkomstland, Iran.

in het medisch advies van de arts staat niet vermeld dat betrokkenen arbeidsongeschikt zijn. Op die manier kunnen zij zelf instaan voor de kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp.

Gezien deze beslissing geldt voor beide echtgenoten, kan worden verondersteld dat zij beiden een steentje bijdragen in de financiële situatie van het gezin, bij terugkeer naar het land van herkomst.

Derhalve blijkt dat hoewel de aandoeningen van betrokkenen kunnen beschouwd worden als een aandoeningen die een reëel risico kan in houden voor hun leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld worden, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er een adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Het attest van immatriculatie welk werd afgegeven in het kader van de procedure op basis van genoemd artikel 9ter dient te worden ingetrokken.

Gelieve eveneens bijgevoegde gesloten omslag aan betrokkenen te willen overhandigen."

Op 11 januari 2011 dient verzoeker, samen met zijn echtgenote, een derde asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

2. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Tevens is verzoeker van oordeel dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker uiteen wat volgt:

"2.2 Aangaande de gegrondheid van het beroep:

Verzoeker meent volgende middelen te kunnen aanvoeren tegen de motivatie van de bestreden beslissing:

2.2.i. M.b.t. de feiten

De ernst van de gezondheidstoestand van verzoeker en zijn echtgenote, mevr. R.(...), alsmede de heersende sanitaire en sociale situatie in het land waarvan zij de nationaliteit bezitten, houdt voor betrokkenen een reëel risico in voor hun leven, fysieke integriteit en houdt een reëel risico in op een onmenselijke behandeling, in de betekenis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Verzoeker verblijft sedert 15.05.2008 in België.

Omwille van het feit dat dhr. F(...), die ervan verdacht werd betrokken te zijn bij politieke, anti-regeringsorganisaties, een pand huurde in het bedrijf van verzoeker, werd hij er zelf eveneens van verdacht betrokken te zijn bij de anti-regeringsorganisaties. Tijdens een huiszoeking in het bedrijf van verzoeker werden bovendien boeken gevonden, die weliswaar in eigendom toebehoorden aan dhr. F(...), die over de islam handelden ten gevolge waarvan verzoeker als verdachte gezocht werd door de Etalaat en aldus diende verzoeker zijn land te verlaten.

Verzoeker lijdt nu aan een posttraumatische depressie die nadelig inwerkt op zijn normaal functioneren. Deze depressieve gedachten worden versterkt door de gedachte dat hij eventueel zal moeten terugkeren naar zijn land van oorsprong, alwaar hij zal worden achternagezeten als opgejaagd wild. Dhr. Y(...) kampt al enige tijd met deze depressie en dient hier tevens medicatie voor te nemen. Deze medicatie is recent verdubbeld! De nodige bewijzen hiervan worden in de bewijsstukken bijgebracht.

Uit het medische verslag dd. 20.05.2009 blijkt de ernstige problematiek van verzoeker, zodat opvolging door zijn arts noodzakelijk is. Tevens kan het belang van de vertrouwensrelatie die verzoeker reeds opbouwde met zijn arts niet onderschat worden. Het moge duidelijk zijn dat verzoeker dergelijke vertrouwensrelatie in Iran niet meer kan opbouwen. Tevens is de medische hulp in Iran niet zo ver gevorderd als deze in België. Bovendien beschikt verzoeker niet over de vereiste financiële middelen teneinde adequaat behandeld te worden voor zijn problemen, daar hij uit Iran vluchtte en al zijn goederen achterliet.

Bovendien lijdt zijn echtgenote aan hypothyreoidie. Hiervoor dient ze medicatie te nemen en is de opvolging door haar vertrouwensarts strikt noodzakelijk. Bovendien is een adequate behandeling voor haar problematiek niet mogelijk in Iran.

Mevr. R(...) is in augustus 2009 ook bevallen van een zoon, Y.A.(...).

Aldus zal een terugleiding naar het land van herkomst niet bevorderlijk zijn voor de genezing van verzoeker, aangezien een strikte opvolging noodzakelijk is.

De ziekte van verzoeker kan bijgevolg worden aangebracht als een bijzondere omstandigheid die ertoe leidt dat hij niet in de mogelijkheid is om zich terug te begeven naar het land van herkomst.

Verzoeker brengt diverse medische attesten bij. Het is essentieel dat verzoeker in België verder behandeld wordt voor zijn aandoening gezien hij hier sedert lange tijd behandeld wordt door de eigen arts. Een terugkeer naar Iran zou betekenen dat de behandeling moet worden stopgezet. Dit zal een herval betekenen voor verzoeker.

Verzoeker brengt ook nieuwe medische documenten bij waaruit blijkt dat de dosis van medicatie recent verhoogd is.

2.2.ii M.b.t. de middelen: schending van de materiële motiveringsplicht

Het middel is gebaseerd op de schending van de materiële motiveringsplicht.

Doordat de beslissing niet afdoende gemotiveerd is, gezien in de juridische en feitelijke overwegingen niet voldoende vermeld is welke elementen ten grondslag liggen aan de beslissing.

Terwijl de bovenstaande geschonden bepaling vereist dat een dergelijke bestuurshandeling op een juiste en juridische aanvaardbare manier gemotiveerd wordt. Dat vereist is dat in het licht van de vermelde motieven, de beslissing als redelijk moet voorkomen.

De bestreden beslissing weigert de inoverwegingname van een machtiging tot verblijf van verzoeker.

De eis van de materiële motiveringsplicht houdt in dat een overheidsbeslissing gesteund moet zijn op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden.

Zoals hierna nader zal worden toegelicht, is de bestreden beslissing gesteund op een onredelijke beoordeling van de bijgebrachte stukken van verzoeker en verklaringen van verzoeker. Het besluit dat uit de verklaringen dient te worden afgeleid dat de aandoeningen geen reëel risico inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling van verzoeker, is niet op juiste gegevens of op pertinente motieven gesteund.

Nochtans dient de aanvraag om machtiging tot verblijf toch in overweging genomen worden.

Verzoeker zou er graag op willen wijzen dat de weigering op niet afdoende wijze gemotiveerd wordt:

Er wordt verwezen naar het feit dat voor dhr. Y(...) de nodige medicatie en opvolging van de aandoening beschikbaar is in Iran. Echter, ondertussen is de medicatie van dhr. Y(...) systematisch verhoogd. De nodige medicatie is niet verkrijgbaar in Iran. De relatie met zijn behandelend arts is zeer essentieel voor hem. Een dergelijke relatie kan niet gegarandeerd worden in Iran. Indien dhr. Y(...) teruggestuurd zal worden naar Iran, zal zijn toestand er alleen maar op verslechteren gezien dan alle relaties ed. die hij in België heeft opgebouwd zullen wegvallen. In Iran zal zijn problematiek niet erkend worden en zal hij onherroepelijk hervallen.

Bijgevolg is de bestreden beslissing niet deugdelijk gemotiveerd.

De dienst Humanitaire Regularisaties heeft duidelijk een beoordelingsfout gemaakt en haar beslissing gesteund heeft op verkeerde motieven.

De elementen die verzoeker aanbracht, waren en zijn nochtans zeer aannemelijk.

Er is in casu wel degelijk sprake van een manifeste appreciatiefout in hoofde van de Dienst Humanitaire Regularisaties, nu zij bovenstaande elementen gewoon negeert.

De dienst Humanitaire Regularisaties heeft de feitelijke gegevens, door verzoeker aangehaald, niet correct beoordeeld gezien haar beslissing gesteund is op motieven waarvan niet is aangetoond dat ze in rechte ter verantwoording van de bestreden beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.”

Verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen dienaangaande als volgt:

“In een eerste en enig middel stelt verzoeker de schending voor van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker werpt op dat de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is, gezien in de juridische en feitelijke overwegingen niet voldoende vermeld is welke elementen ten grondslag liggen aan de beslissing. De bestreden beslissing is volgens verzoeker gesteund op een onredelijke beoordeling van de bijgebrachte stukken en verklaringen van verzoeker. Zijn medicatie is verhoogd en niet verkrijgbaar in Iran en de relatie met de behandelende arts kan niet gegarandeerd worden.

De verwerende partij heeft de eer om vooreerst te antwoorden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd is zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St., nr. 101.624, 7 december 2001).

De verwerende partij heeft de eer te vervolgen dat in de mate verzoeker aangeeft dat de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is, gezien in de juridische en feitelijke overwegingen niet voldoende vermeld is welke elementen ten grondslag liggen aan de beslissing, de in artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9 ter van de Wet van 15 december 1980 en naar het feit dat de aanvraag ontvankelijk doch ongegrond is, daar het aangehaalde medische probleem niet aangewend kan worden teneinde gemachtigd te worden tot een verblijf in toepassing van artikel 9 ter van de Wet van 15 december 1980.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Uit het verzoekschrift blijkt immers dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Verzoeker dient te voldoen aan de voorwaarden van artikel 9 ter van de Wet van 15 december 1980 om in aanmerking te komen voor een verblijfsrecht op basis van deze bepaling.

In de bestreden beslissing wordt er gesteld dat verzoeker inderdaad heeft aangetoond dat hij aan een aandoening lijdt die een reëel risico kan inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt, maar dat er wel degelijk een adequate behandeling is in Iran, waardoor er geen bezwaar is tegen een terugkeer.

In het advies 15 juni 2010 besluit de ambtenaar-geneesheer dat er inderdaad sprake is van depressie waarvoor opvolging en behandeling nodig is.

Uit de stukken van het dossier blijkt verder dat psychotherapie en psychofarmaca beschikbaar zijn in Iran.

In de bestreden beslissing werd het advies van de ambtenaar-geneesheer overgenomen en verder gesteld dat uit de stukken van het administratief dossier van de verwerende partij blijkt dat er een behandeling mogelijk is in Iran en dat de benodigde zorgen beschikbaar zijn en er overigens een uitgebreid sociaal zekerheidssysteem bestaat in het herkomstland.

Verzoeker kan dan ook niet gevolgd worden in de stelling als zou hij niet behandeld kunnen worden voor zijn medische aandoening in het land van herkomst. Niets belet verzoeker bovendien om aldaar een band op te bouwen met een andere arts, wanneer hij ze zich verder zou laten behandelen.

De verwerende partij heeft de eer te besluiten dat rekening houdende met alle elementen van het dossier en het advies van de ambtenaar-geneesheer, er terecht werd geconcludeerd dat er, vanuit medisch standpunt, geen bezwaar is tegen een terugkeer naar het herkomstland.

De bestreden beslissing werd op correcte wijze genomen, conform artikel 9ter van de Wet van 15 december 1980.

In iedere hypothese kan de uiteenzetting van verzoeker niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het enig middel is niet ernstig."

Vooreerst merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op dat verzoeker zich in zijn verzoekschrift beroept op zowel zijn eigen gezondheidstoestand, als deze van zijn echtgenote. In de bestreden beslissing wordt zowel de aanvraag ten aanzien van zijn echtgenote als ten aanzien van verzoeker, samen behandeld, doch wat betreft de specifieke medische situatie wordt deze in de bestreden beslissing apart gemotiveerd. Voor zover verzoeker in onderhavig verzoekschrift verwijst naar de gezondheidstoestand van zijn echtgenote wordt verwezen naar arrest nr. 57 619 van 9 maart 2011 waarin de bestreden beslissing wordt bekeken in het licht van de gezondheidstoestand van zijn echtgenote en de motivering daaromtrent.

Verzoeker voert een schending van de materiële motiveringsplicht aan, doch waar hij wijst op de manier waarop de bestreden beslissing de materiële motiveringsplicht zou schenden, stelt hij dat *'de beslissing niet afdoende gemotiveerd is, gezien in de juridische en feitelijke overwegingen niet voldoende vermeld is welke elementen ten grondslag liggen aan de beslissing'*. Verzoeker lijkt hiermee een schending van de formele motiveringsplicht te willen aanvoeren.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471).

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan deze werd genomen.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, zijnde artikel 9ter van de vreemdelingenwet en naar het feit dat uit de door verzoeker voorgelegde medisch attesten een aandoening blijkt die een reëel risico kan inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt, doch dat deze behandeling beschikbaar is in Iran waardoor er vanuit medisch standpunt geen bezwaar is tegen terugkeer naar dat land. Tevens wordt verwezen naar het medisch verslag van de ambtenaar-geneesheer aangaande de medische elementen die verzoeker heeft aangevoerd.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gesteund, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette normdoel van de formele motiveringsplicht. Verzoeker bekritiseert de verschillende motieven waardoor hij aantoonde de juridische en feitelijke overwegingen te kennen. De bestreden beslissing geeft duidelijk en op afdoende wijze de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Wat betreft de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht merkt de Raad op dat deze niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

De aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoeker is gebaseerd op artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Artikel 9ter van de vreemdelingenwet luidt als volgt :

“De in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De vreemdeling dient alle nuttige inlichtingen aangaande zijn ziekte over te maken. De beoordeling van het bovenvermeld risico en van de mogelijkheden van behandeling in het land van oorsprong of het land waar hij verblijft, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Hij kan zonodig de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

Aldus diende de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid na te gaan of verzoeker op zodanige wijze lijdt aan een ziekte, dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft.

In tegenstelling tot de zienswijze van verzoeker, die voorhoudt dat de bestreden beslissing de inoverwegingname van een machtiging tot verblijf van verzoeker weigert en deze weigering op niet afdoende wijze werd gemotiveerd, betreft de bestreden beslissing geen onontvankelijkheidsbeslissing. De bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen immers ontvankelijk doch ongegrond.

In de aanvraag van verzoeker en zijn echtgenote van 13 juli 2009 beroept verzoeker zich onder meer op de ernst van de gezondheidstoestand van zowel zijn echtgenote als zichzelf. Verzoeker voegt een medisch attest toe van Dr. F.T. (...) waarin vermeld wordt dat hij lijdt aan een depressie, dat hij hiervoor medicatie inneemt en regelmatig wordt opgevolgd door de huisarts (psychiater), dat de resultaten van de huidige behandeling matig zijn en de verwachte duur van de behandeling afhankelijk is van zijn asielprocedure, welke nadelig is voor zijn normaal functioneren. Tevens wordt gesteld dat de toestand van verzoeker kan verbeteren zo hem terug toekomstperspectieven worden geboden en dat de prognostiek van een goede behandeling zeer goed is. Met betrekking tot de vraag of er een behandeling mogelijk is in het land van herkomst stelt de arts dat er waarschijnlijk niet veel mogelijkheden zijn en

weinig interesse is. Uit het voorgaande volgt dat de arts van oordeel is dat er een gezondheidsrisico bestaat in het geval van een terugkeer naar het herkomstland.

De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, heb ik de eer u mee te delen dat dit verzoek ontvankelijk doch ongegrond is.

Redenen:

(...)

• Voor Y.(...), H. (...) verwijzen wij naar de voorgelegde medische attesten van 20105/2009 en 22/0412009 waarin staat dat betrokkene lijdt aan een aandoening waarvoor hij opvolging en medicatie nodig heeft. Verder verwijzen wij naar de correspondentie dd. 09110/2008 met J.C. (...), Belgisch Consulaat in Teheran waaruit blijkt dat deze opvolging en medicatie voor de aandoening van betrokkene beschikbaar zijn in Iran..

Wat de toegankelijkheid van de benodigde zorgen betreft blijkt uit informatie beschikbaar in het administratief dossier (IOM-landenfiche 30.11.2009) dat er een uitgebreid sociale zekerheidssysteem bestaat in het herkomstland, Iran.

in het medisch advies van de arts staat niet vermeld dat betrokkenen arbeidsongeschikt zijn. Op die manier kunnen zij zelf instaan voor de kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp.

Gezien deze beslissing geldt voor beide echtgenoten, kan worden verondersteld dat zij beiden een steentje bijdragen in de financiële Situatie van het gezin, bij terugkeer naar het land van herkomst.

Derhalve blijkt dat hoewel de aandoeningen van betrokkenen kunnen beschouwd worden als een aandoeningen die een reëel risico kan in houden voor hun leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld worden, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er een adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

(...)”

Uit voormelde motivering blijkt dat de verwerende partij het medisch attest van verzoeker heeft overgemaakt aan de ambtenaar-geneesheer voor een verdere analyse. De bevindingen van de ambtenaar-geneesheer worden duidelijk weergegeven in de bestreden beslissing en uit de motivering blijkt dat rekening gehouden werd met alle elementen welke opgenomen werden in het medisch attest.

Verzoeker voert aan dat er in de bestreden beslissing wordt verwezen naar het feit dat de nodige medicatie en opvolging van de aandoening beschikbaar zijn in Iran. Verzoeker wijst er op dat zijn medicatie ondertussen systematisch verhoogd is. Verder betwist hij dat de nodige medicatie verkrijgbaar is in Iran. Tevens wijst hij erop dat de relatie met zijn behandelend arts essentieel is voor hem en dat een dergelijke relatie in Iran niet kan gegarandeerd worden.

Het determinerende motief van de bestreden beslissing luidt dat de aangehaalde medische aandoening beschouwd kan worden als een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, maar dat gelet op het feit dat er een adequate behandeling voorzien is in het land van herkomst, er *in casu* geen sprake is van een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling. Het loutere feit dat verzoeker het niet eens is met het oordeel van de verwerende partij kan op zich niet leiden tot de vernietiging van de bestreden beslissing.

Uit het advies van de ambtenaar-geneesheer van de Dienst Vreemdelingenzaken van 15 juni 2010 blijkt dat de medische gegevens van verzoeker in overweging werden genomen. De ambtenaar-geneesheer verwijst naar het medisch attest afgeleverd door de huisarts van verzoeker en treedt de door hem vastgestelde diagnose bij. Verzoeker lijdt aan een reactieve depressie die samen gaat met de onzekerheid omtrent zijn verblijf. Hij stelt vast dat verzoeker ook de nodige medicatie neemt. Aldus

houdt de ambtenaar-geneesheer wel degelijk rekening met de persoonlijke medische problematiek van verzoeker.

Uit het advies van de ambtenaar-geneesheer blijkt eveneens duidelijk dat hij heeft nagegaan of er voor verzoeker een behandeling in Iran mogelijk is en of de nodige medicatie aanwezig is. Hij verwijst terzake naar correspondentie met het Belgisch Consulaat te Teheran waaruit blijkt dat in Iran ook psychotherapie en psychofarmaca beschikbaar zijn. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt voldoende duidelijk dat er wel rekening werd gehouden met de concrete situatie van verzoeker aangaande de beschikbaarheid en de mogelijkheid tot continuïteit van een adequate medische behandeling. De bewering van verzoeker dat nodige medicatie niet beschikbaar is in Iran wordt op geen enkele wijze gestaafd en druist lijnrecht in tegen het advies van de ambtenaar-geneesheer, dat zoals voormeld, gebaseerd is op contacten met het Belgische consulaat in Teheran. Verzoekers gratuite bewering is onvoldoende om de Raad te overtuigen van de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht. Verzoekers argument dat zijn medicatie verhoogd is doet evenmin afbreuk aan de vaststelling dat de medicatie aanwezig is in het land van herkomst. Tevens blijkt dat verzoeker zijn argument staft met voorschriften die hij voor het eerst aan zijn verzoekschrift toevoegt en die aldus niet aan de verwerende partij bekend waren op het ogenblik van de beoordeling. Het kan de verwerende partij niet ten kwade worden geduid geen rekening te hebben gehouden met gegevens die haar niet bekend waren op het ogenblik van de beoordeling. Verzoekers betoog doet geen afbreuk aan de wettigheid van de bestreden beslissing.

Het verslag van de ambtenaar-geneesheer waarop verwerende partij zich baseert bevat aldus - in navolging van artikel 9ter van de vreemdelingenwet - een medische beoordeling van de aandoening van verzoeker en of er al dan niet een reëel risico bestaat op het leven of de fysieke integriteit en anderzijds de mogelijkheden van een adequate behandeling in het land van herkomst.

Wat verzoekers bewering betreft dat de relatie met zijn behandelende arts essentieel is en dat een dergelijke relatie niet kan gegarandeerd worden in Iran, blijkt nergens uit het voorgelegde medisch attest dat er sprake is van een dergelijke relatie met de arts. Evenmin vermeldt het medisch attest dat verzoeker best behandeld wordt door een arts waarmee hij een vertrouwensrelatie heeft. Het neergelegde medisch attest vormt de basis voor de beoordeling van de aanvraag om medische redenen. Het is immers dit attest dat overgemaakt wordt aan de ambtenaar-geneesheer ter beoordeling van de medische problematiek van verzoeker. Derhalve is het ook logisch dat in de bestreden beslissing niets terug te vinden aangaande een eventuele vertrouwensrelatie aangezien dit nergens vermeld werd in het medisch attest.

De Raad stelt vast dat uit het medisch verslag van 15 juni 2010 en uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat de pertinente vraag of er *in casu* mogelijkheid is tot een adequate behandeling van de medische aandoening van verzoeker grondig werd onderzocht en er eveneens omstandig over werd gemotiveerd. De Raad beklemtoont dat het geenszins kennelijk onredelijk is van de verwerende partij om zich te baseren op informatie die verkregen werd via het Belgisch Consulaat te Teheran. Verzoeker toont bovendien niet aan dat de informatie die wordt aangeleverd door het Belgische Consulaat te Teheran niet correct zou zijn. Ook verwijst de bestreden beslissing naar de IOM landen-fiche waarin wordt gesteld dat er een uitgebreid sociaal zekerheidssysteem bestaat in Iran. Dit wordt door verzoeker niet ontkend.

De verwerende partij is *in casu* alle pertinente gegevens nagegaan die zij noodzakelijk acht om haar beslissing te kunnen nemen. De door verzoeker aangevoerde grieven maken geenszins aannemelijk dat de verwerende partij niet in alle redelijkheid tot de bestreden beslissing is gekomen. De bestreden beslissing steunt op dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven, die steun vinden in het administratief dossier. Verzoeker maakt met zijn betoog op generlei wijze aannemelijk dat er sprake is van een schending van de materiële motiveringsplicht.

Evenmin maakt verzoeker een manifeste beoordelingsfout aannemelijk. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, werd wel rekening gehouden met zijn medische problematiek en met de opvolging in het land naar waar hij zou moeten terugkeren. Verzoeker houdt verkeerdelijk voor dat de beslissing een beslissing tot weigering van een inoverwegingname is.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegronnd middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen maart tweeduizend en elf door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU